

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η διάλυσις της Βουλής και ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. Τὸ ὑπέρημα τῶν βουλευτῶν και ἡ ὄραξις ἀπάντησις τοῦ Γεωργίου. Ἡ Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς και ἡ ἐίς ἑσῆς τῆς ἀστυκῆ. Μία ἀμνηστία γελοιογραφία τοῦ Μπαλῆ· Ἄβαν. Ὁ ὕμνος τῶν ἠθοποιῶν. Ἄνεκδοτα τοῦ Ἄπ. Μακρῆκη, κτλ.

ΤΑΝ, στὰ 1905, παρητήθη ἡ κυβέρνησις τοῦ Πάλλη, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος θέλησε νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν.

Τότε ἐβουλεύετο, ἀπὸ τοὺς πρὸ καλοῦς φίλους τῆς παρατηθήσεως κυβέρνησεως, με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Σ. Τσιτσῆσαν, βουλευτὴν τότε Ἐβρωτιανῆς, καὶ τὸν μακαρίτη Γ. Γεωργίου, βουλευτὴν Φθιώτιδος, συνήθων ὁ ἔνα μέρος μυστικὴ καὶ ἀπόγραφαν προῶντολο, με τὸ ὅποιο ἐδίδαν τὴν ἐσποσὴν νὰ ἐξουκίσουν δι' ἰστομηματος τὸν βασιλεῖα νὰ τὴ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν, γιὰτὶ «ἡ διάλυσις θα ἦταν καταστροφὴ τῆς χώρας», ὅπως ἐγράφαν, ἀλλὰ, νὰ σηματοποιήσῃ ἀπὸ τὰ ἄλλα κόμματα. Ἐδίδοναν δὲ στὸ τέλος δι' ὁ εἰσοσι αὐτοὶ βουλευταὶ κείνη προθύμην νὰ ὑποστηρίξουν οἰανδήποτε κυβέρνησιν σχηματῖσι τὸ Στέμμα.

Ὅταν ἔλαβε τὸ ἰσχυριμὰ τὸν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, μειδιῶντας τὸ εἰρωνικὸν τὸν λόπειον μειδιῶσα, τοὺς εἶπε : —Καὶ ποὺ σὰ εἶπε ὅτι θα διαλύσῃ τὴ Βουλὴν ; Δὲν θα τὴν διαλύσω. Θα τὴν ἀνοσηματίσω, ἀλλὰ πάντοτε διὰ τῶν...ἐλλογῶν !..

Στὰ 1905 ἰδρύθηρε στὴν Ἀθήνα ἡ «Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς», τὴ πρῶτοβουλία, προστασίας και ...πρωτοστασίας, ὅπως ἐλέγε νὰ δηλώσει τῆς «Ἐθνικῆς Τραπεζῆς», τοῦ κ. Σπυρίδου τοῦ μακαρίτου Ἰωάν. Εὐταξία. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ λεγόντοισαν γὰ τὴν ζῶη καὶ τὴν ἀντοχὴ τῆς Τραπεζῆς αὐτῆς, ὁ κ. Πωτὴ εἶπε τὸ ἔξης ὡροῦ σχετικῶς : —Ἀφοῦ στὰ 1905 ἔβανον τὴν Τράπεζα τῆς Ἀνατολῆς, στὰ 1906 θα κάμωμεν τὴν Τραπεζα τῆς... δούσεως !...

Ὁ τότε μάλιστα γελοιογράφος μακαρίτης Μ. Ἀθανασίου (Μία—Ἀθάνα), σατιροῦν στὸ «Ἐμπόρος» τὸ ἀνεκκωτικὸν τῆς «Ἐθνικῆς Τραπεζῆς», περὶ «πρωτοβουλίας, προστασίας και πρωτοστασίας τῶν κ. κ. Σπρίδου και Εὐταξίας», ἐδημοσίευσε μὴ γελοιογραφία, σὴν ἠτοία οἱ δύο ἰδρυταὶ τῆς νέας Τραπεζῆς καθιδόντοσαν βαρεῖα καὶ ἀκίνητα ὁ ἕνα κἀκίσιμα, τὸ ὅποιον, μὴ μετρωφῶντας νὰ βιασθῆ τὸ βῆρος, ἦσαν ἔτοιμο νὰ σπῆσιν, με τὴν ἔξης λεξάντα : «Πρωτοβουλία, προστασία και...πρωτοστασία» !...

Ὅταν συνεστήθη ὁ Σύλλογος τῶν ἠθοποιῶν, πρὸ εἰκοσι πέντε ἐτῶν, ὁ Σοφοῖς, μὴ Πρωτογενεὶα, ἀποφάσισε νὰ τοῦ κάμῃ ἕναν...μνημονιαῖα. Κάθησε λοιπὸν και τοῦ ἔβανε τὸν παρακάτω ὕμνον, «γιὰ νὰ ψάλλεται κατὰ τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν τοῦ Συλλόγου», και τὸν ἔστειλε στὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου κ. Ν. Λάσκαρη :

στριες στὸν Νέον Κόσμον, ἦταν δάκαλος τοῦ κολυμβήματος και τῆς ἰππασίας, ἔγινε δὲ «ἀστέρας» τοῦ κινηματογράφου γιὰ νὰ δώσῃ μὴ λύσι ὁ ἕνα μυθιοπορητικὸν ἔρωτα τὸν με μὴ μαθητῶν του, τὴν ὁποία εἶχε ἀπαγάγει κί' εἶχε καταφύγει μαζὺ τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ ὁμοῦ τὸν ἐκκατέλειπε γρηγορα ἡ ἀνατημένη του και τότε ὁ Ρικκάρτο Κορτζέ, ἀπογοητευμένος, θέλω νὰ «αναστειλέσῃ» τὴ ζῶη του και ἄρχισε νὰ δουλεύῃ ὡς κημπίσος στὰ διάφορα σποῦντιο... Τὴν συνέγεια τὴν μαριτεῖα κηνεῖς ἐκόλω. Ὁ Κορτζέ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ δημοφιλῆς γόητες τῆς ὀθῆνης.

Ἐκεῖνος ὁμοῦ πού δὲν φανταζόταν ποτε ὅτι μποροῦσε νὰ γίνῃ «ἀστέρας», εἶπε ὁ Οὐάλλας Μπῆρου, Ἐξέρετε τί ἦταν πρῶν; Ὑπέρτης ὁ ἕνα ἵπποδρομὸν με μὴ εἰδικὴ δουλειά: Φρόντιζε γιὰ τὴν καθαριότητα τῶν ἑλαφάντων! Μὴ μὲρα τὸ ἵπποδρομὸν του πέρασε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ὁ Οὐάλλας Μπῆρου τότε τὸν πῆρασε και ζήτησε δουλειά στὰ στούντιο. Μὰ ἂν δὲν τύχαιε νὰ πέρασε τὸ ἵπποδρομὸν ἀπὸ τὴν πόλιν, τὸν κημπατογράφου, ὁ Οὐάλλας Μπῆρου εἶνε θέθαίος ὅτι δὲν θα πῆγαινε ποτε μισθὸς του ἐκεῖ πέρα.

Ἡ θεὰ Τύχη λοιπὸν, εἶνε ἡ πολιοῦχος τοῦ Χόλλυγουντ. ANTPE ΜΩΖΕ

Γιὰ θεὰ ξανθομαλλουσα, τὸ κεφάλι τῆς ἀς γέρνει, γιὰ τὴ θάλαει τῆ Μούσα, νὰ σφριγοῦν ἀπὸ χυμῶ. Πάντα δόξα και τιμῆ, Κί' ὄλους πάντ' ἀδελφωμέκι' ἀς μὴ βγάξει και ψωμί. (νους, Τόσους δούκες και βαρῶνους, σὰν και πρῶτα νὰ μᾶς φέρνῃ στὴ σκηνὴ μᾶς φανερῶναι κί' αὐτοκράτορες με θρόνους Ἄδελφότης, μόνος πλοῦτος... και με στέμμ' ἀπὸ...χαρτῶν. Ζήτ' ὁ Σύλλογος μᾶς τοῦτος, Στῆς σκηνῆς τοὺς παλαμῶ- πάντ' ἀθάνατος νὰ ζῆ, (χρῶς με τὸν πρόεδρον μαζῶ.

Ὁ κ. Ν. Λάσκαρης, μὴ εἶπε τὸν...μνημονιαῖα, τὸν ἔστειλε με τὴν σιρὰ του κί' αὐτὸς στὸν συνήθηρον Σακελλαρίδην, γιὰ νὰ τὸν τοῖσῃ «καὶ νὰ ψάλλεται κατὰ τὴν ἐπίσημον ἑορτὴν τοῦ Συλλόγου». Τὶ ἀπέγινε ὁ ἕνος αὐτός, δὲν γνωρίζομεν. Ἀς λάβει τὴν καλῶσινην ὁ φίλος κ. Ν. Λάσκαρης νὰ μᾶς τὸ γνωσίσῃ. *

Γιὰ τὸν μακαρίτη θεοφιλοσοφον Ἀπόστολο Μακρῆκη διηγούντι με τὸ ἔξης ἀνεκδοτο : Μία φορὰ ἔπιζε νὰ πέσουν ἀριετὴ χροῖματα στὰ χέρια του. Γαζέιδερε στὴν Ἐπιταρσο, μετὰ τοῦς καταστροφικῶς σεισμοῦς τῆς Ζακύνθου, και εἶχε νὰ εἰστροπῆ χίλιες δραχμῆς ἀπὸ τὴν πώλησι τῶν ἀντιτύπων κάποιου συγγραμμάτου του. Ἀπὸ πενακοσμίαν στὰ χέρια του ἦσαν μὴ περιορισία διόκληση γιὰ τὸν Μακρῆκη.

Μὴ και διὸ, λοιπὸν, πηγαίνει στὴν καταστραυμένη Ζάκυνθο, χαλαίς και τὰ δύο πενακοσμίαν, τὰ κάναει κηκοσπεντάριμα και καλεῖ στὸ ἔνοδογειο του ὄλους τοὺς, παθόντας ἀπὸ τοὺς σεισμοῦς. Ὅταν ἐφῆσαναν ἐκεῖ ὁ παθόντες, ἄρχισε νὰ τοὺς μοιραζῆ τὰ χροῖματα : —Νὰ και σὺ, ἀδελφέ μου, νὰ και σὺ... νὰ και σὺ !..

Κί' ἔλεγε και ἐπανελάμβανε ὁ ὄλους αὐτοὺς : —Ἄς ἔλθουν βουα ἔχουν ἀνάγκη. Ἐλάτε, ἀδελφοί μου !.. Ἀλλὰ ὅταν πῆγαν ὄλοι ὅσοι εἶχαν ἀνάγκη, τὸ κηκοσπεντάριμα εἶχαν σωθῆ και ὁ μακαρίτης ὁ Μακρῆκης δὲν εἶχε οὔτε τὰ ἔξοδά του γιὰ νὰ φηγῆ ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο. *

Ὅταν στὴ ναυμαχία τοῦ 1912 ὁ Ἐλληνικὸς στόλος ἐτάκισε τὸν Τουρκικὸν, καταστῆσας ἀρχηγετὴ τὴν ναυσχιδα τῶν Τουρῶν «Βαθαρόρσασ», ὁ κατασκευαστῆς κηκευθεσίμων στὴν Ἀθήνα κ. Πηρομηνῶς ἔκανε τὴν πρὸ ἔξυτην και τὴν πρὸ ἐπίκαιρη ογκλίαν τῶν εἰδῶν τῆς παραγωγῆς του. Ἐδημοσίευσε ὁ ὄλες τῆς ἐφημερίδες τῶν Ἀθηρῶν τὸν «Βαθαρόρσασ», τὴν Τουρκικὴν διηγετῆ ναυσχιδα, τοῖσιμῆν και δεμῆνῆν με τοὺς κηκευθεσίμων του !.. *

Μία φορὰ, εἶνε τῶρα χροῖμα ἀριετὴ, ἡ ἠθοποιὸς κ. Παρασκευοπούλου, κατ' ἀπομνησιν τῆς Σάρας Μπερῶ, ἔπιεζε και ἀπῆ στὴν Ἀθήνα τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, ὑποκρῖσις αἰμίλια τῶν Ἀμῆτων. Ὁς Ἀμῆτος ὄμοῦ παρουσιῆσθηκε στὴ σκηνή με μὴ γαλά μιλῖα και γενεῖα ξανθὴ και μαζουά.

Αὐτὸ ἔξῆνος τῶς Ἀθηρῶν, ὁ ὅποιος ἄρχισαν τὰ σχολία και τὸ κηκοσπιτολιό. Ρῶθησαν λοιπὸν και τὸν κ. Πῶτ σχετικῶς : —Πῶς σοὺ φάνηκε ἡ Παρασκευοπούλου ὡς Ἀμῆτος ; —Ἄς τὴν, νὰ πῶν νὰ...κουρευεταί ! ἀπάντησε ὁ κ. Πῶτ. —Στέκει ὄμοῦ σὺν παλιρῶναι στὴ σκηνή. —Μάλιστα... Γενεῖοτάτων ! Τὴν ἐμφάνισα: ἀτιγν τῆς γενεῖοφόρον Παρασκευοπούλου ἑσατίσσε και ὁ μακαρίτης Πολύβιος Δημητρακόπουλος, παραποῖσις δύο στίχους τοῦ Ἀλέξου :

Ξανθοπῶγων αἰξὶ μκκαταί, και ὀρχεταί και δρυφάται !.. *

Κατὰ τὴν ἀτιγν αὐτῆ παρατάσις ἡ Παρασκευοπούλου ἔπιεζε και τὰ αἰλια. Τὴν ἠθοποιὸν πού ἔπιεζε τὴν Ὀρχημία, τὴν ἐδασιῶνιζε, ἀναγέλλουσα κωμῆν στὰ δύο τ' ἰνοῖα τῆς, διαρκῶς : —Ὁρ...ἠλια !.. Καὶ ἡ Ὀρχημία, χροῖμασι τέλος τὴν ἰστοικὴ τῆς, τῆς φώναζε : —Ὁρ.....Ευαγγελία, δὲν ἰσοφέρουσι !..